

Otevřený dopis předsednictvu 36. synodu k žehnání osobám stejného pohlaví

My, níže podepsaní, nesouhlasíme s tím, aby církev umožňovala žehnat svazkům osob stejného pohlaví. Čemu církev žehná, to se stává součástí její zvěsti. Čemu církev žehná, to také prohlašuje za Bohem daný úkol pro člověka. Za něco, čemu by se lidé měli usilovně věnovat.

Prohlašujeme tedy, že nebudeme žehnat svazkům osob stejného pohlaví. Odmítáme, aby se to dělo na půdě našich sborů. Zároveň odmítáme, aby duchovní církve ve jménu Božím zavazovali lidi k trvalému svazku s osobou stejného pohlaví. Styk manželů vyhláší Písmo již ve správě o stvoření za dobrý skutek. (Gn 1-2) A požehnáním svazku osob stejného pohlaví by se styk těchto osob obdobně vyhlásil za úkol člověka. Kdo žehná osobám stejného pohlaví, uvádí druhé lidi v omyl. Navíc jim ve jménu Božím ukládá povinnosti, které Bůh nestanovil.

Prohlášení 1. zasedání 36. synodu ČCE se nijak nevyrovnává s výroky Písma Starého a Nového Zákona, které označují styk dvou osob stejného pohlaví za hřích. Právě Nový Zákon z mnoha příkazů Mojžíšova Zákona znovu připomíná mezi jinými právě ty, které se týkají homosexuálního jednání. Sám Kristus potvrzuje v pozitivním smyslu řád stvoření: „Nečetli jste, že Stvořitel od počátku 'muže a ženu učinil je'?!“ A v návaznosti na to zmiňuje ty, kteří jsou pro manželství nezpůsobilí od narození, nebo je nezpůsobilými učinili lidé. (Mt 19) Manželství zřetelně není pro všechny. A dokonce ani pro všechny lidi heterosexuální orientace. A zdá se, že zdrženlivost, kterou by u homosexuálů pokládala za těžké břímě, u těchto lidí mlčky akceptuje.

Kromě Krista samého lze stěží pominout slova apoštola Pavla, který byl pověřen hlásat evangelium nového života a nového lidství, který tedy zcela logicky popisuje i stav starého světa a starého člověka. V úvodu listu Římanům ze všech věcí uvádí právě pohlavní styk osob stejného pohlaví (oproti Starému zákonu i žen!) jako názorný příklad důsledků uctívání tvorstva místo Stvořitele. Pavel takové skutky staví na jednu rovinu například s lakotou, závistí, nebo donašečstvím. (Ř 1,24-32) Zřetelně užívá homosexuálního styku jako křiklavého příkladu hříchu, aby se pak zabýval tím, co je méně zjevné a přitom stejně závažné, a v čem se postupně ve svých vinách najde každý člověk. Například lakota je stejně vážný hřích jako homosexuální styk. Žádný křesťan ovšem nenavrhuje lakotě, donašečství či nesnášenlivosti žehnat.

Se zmíněnými slovy Písma se vyrovnává materiál *Problematika homosexuálních vztahů* (2006). Tento text neobsahuje žádný protinázor, a proto může být stěží pozváním k rozhovoru sobě rovných lidí a vzájemně se respektujících stran. Za klíčovou v tomto textu považujeme větu: „Svázanost s dějinným kontextem, ano dějinná podmíněnost tedy k biblickému svědectví zásadně patří.“ (1.1.) S naprostou samozřejmostí zde zaznívá věroučné prohlášení, které církev nikdy nepředložila k souhlasu či odmítnutí. Veškeré nakládání s Písmem v tomto materiálu pak již z tohoto „článku víry“ vychází a na něm staví.

Takové pochopení Písma mimochodem umožňuje vyhlásit třeba výzvy k péči o sirotky a vdovy jako podmíněné dobovou absencí sociálního státu, nebo výroky proti lichvě jinou povahou tehdejšího monetárního systému. V praxi takové chápání může vést (a např. ve 20. století i vedlo) k přizpůsobování Písma dobovému statu quo. Soudíme však, že Písmo ve všech časech představuje zaslíbení: Naději plnějšího života a lepších mezilidských vztahů před Boží tváří. Samotný text knihy Leviticus, který zmiňuje homosexuální styk, je uvozen slovy: „Nesmíte jednat po způsobu egyptské země, v níž jste sídlili, ani po způsobu kenaanské země, do které vás vedu. Nebudete se řídit jejich zvyklostmi.“ (Lv 18:3)

Biblický text se zde představuje jako řád nového života ve svobodě, kterou dává Bůh. A je to mezi jinými homosexuální praxe, co tento oddíl pokládá za součást starého světa a starého života. Nepokládáme proto za výstižné označovat odpůrce svazků osob stejného pohlaví za konzervativní. Starý svět a starou pohanskou praxi konzervuje právě rozhodnutí takovým svazkům žehnat.

Věříme, že tento nadějný výhled k novému životu dochází svého naplnění v Ježíši Kristu. Apoštol Pavel popisuje změnu života křesťanů, kterou na nich vykonal Duch Kristův: „A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha.“ (1K 6, 11) Jsme tedy přesvědčeni, že je to Ježíš Kristus, který člověka vysvobozuje ze starého lidství. A vede nás ke spravedlnosti, svatosti a pravdě. (Ef 4,24) Prvořadým úkolem církve je tedy lidem hlásat skutečné evangelium!

Shrnutí:

Ve světle Písma vnímáme homosexuální praxi jako hřích.

Nesouhlasíme s tím, aby církve žehnala hříšnému jednání.

Toužíme po tom, aby církve zvěštovala Ježíše Krista, který člověka zachraňuje z hříchu, uzdravuje jej a dává mu nový život v Duchu svatém, který ani smrt nemůže zničit.

Vyzýváme 36. synod k revokaci jeho usnesení z 1. zasedání ohledně žehnání párům stejného pohlaví.

Vyzýváme zároveň všechny duchovní církve k tomu, aby od žehnání párům stejného pohlaví upustili.